

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Kinga Grzywacz

w obecności oskarżyciela Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu dnia 27 czerwca 2014 r. , 26 sierpnia 2014 r. , 22 października 2014 r. , 17 grudnia 2014 r. , 13 lutego 2015 r. i 02 marca 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

D. C. , syna W. i T. z d. K. , ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że :

I. w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości , posiadając 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości

to jest o czyn z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k.

II. w dniu 24 sierpnia 2011 r. w miejscowości J. , pow. (...) woj. (...) , kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 i 2 prawa o ruchu drogowym , w ten sposób , że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i bezpiecznej odległości , ostro hamując uderzył w tył kierującego motocyklem marki B. o nr rej. (...) R. Z. (1) , który w wyniku tego uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiaka nadtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L1 z przemieszczeniem dokonałowym odłamu na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

1. Oskarżonego D. C. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I zarzutów uznaje za winnego tego w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości i posiadając 1,13 promila alkoholu we krwi , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w L. z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości to jest popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 i 4 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Oskarżonego D. C. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 24 sierpnia 2011 r. w miejscowości J. , woj. (...) , kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) i posiadając 1,13 promila alkoholu we krwi naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 i 2 prawa o ruchu drogowym , w ten sposób , że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i bezpiecznej odległości i ostro hamując uderzył w tył motocykla marki B. o nr rej. (...) kierowanego przez R.

Z. (1) , który w wyniku tego uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiaka nadtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L I z przemieszczeniem dokanałowym odłamu na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazuje , zaś na podstawie 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. C. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu D. C. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec D. C., wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat ;

5. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. C., wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze ;

6. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 90 § 2 k.k. wymierzone w pkt. 4 i 5 wyroku środki karne łączy i orzeka wobec oskarżonego D. C. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego D. C. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 141/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2011 roku oskarżony D. C. przebywał w mieszkaniu przy ulicy (...) w W. u swojej dziewczyny A. P.. W mieszkaniu tym oskarżony D. C. w nocy z dnia 23 sierpnia 2011 roku na 24 sierpnia 2013 roku spożywał alkohol. W dniu 24.08.2011 roku około godziny 08.40 oskarżony D. C. podjął decyzje że pojedzie swoim samochodem marki V. (...) nr rej. (...) do pracy w firmie (...) w Ł.. Kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) oskarżony D. C. ok. godz. 9:15 jadąc w kierunku miejscowości Ł. poruszał się po drodze nr (...) w J. (obwodnica J.) . Jadąc tą drogą oskarżony D. C. wykonał manewr wyprzedzania samochodu jadący przed nim wykonując manewr zmiany pasa ruchu z prawego pasa ruchu na lewy . Następnie po wyprzedzeniu tego pojazdu oskarżony D. C. kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) z prędkością nie mniejszą niż 98 km/h podjął decyzje o ponownym zmianie pasa ruchu na prawy . Oskarżony D. C. wykonując manewr zmiany pasa ruchu naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nie upewniwszy się czy jego manewr zmiany pasa ruchu jest bezpieczny zjechał na prawy pas ruchu oraz nie dostosował prędkości z jaką się poruszał do warunków panujących na drodze. Podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy oskarżony D. C. zauważył jadący prawym pasem ruchu motorowerem marki B. nr rej. (...) kierowany przez pokrzywdzonego R. Z. (1) , który znajdował się bezpośrednio przed jego samochodem po tym jak samochód ten wjechał już na prawy pas ruchu . W momencie gdy oskarżony D. C. zobaczył motorower marki B. nr rej. (...) kierowany przez pokrzywdzonego R. Z. (1), rozpoczął manewry obronne polegające na skręceniu w lewo i hamowania. Jednak samochód kierowany przez oskarżonego D. C. nie zdołał ominąć motoroweru marki B. nr rej. (...) kierowany przez pokrzywdzonego R. Z. (1) i uderzył przodem pojazdu w ten motorower . W wyniku uderzenia pokrzywdzony R. Z. (1) upadł na pas zieleni rozdzielający jezdnię, zaś motorower marki B. nr rej. (...) przemieścił się do przodu uderzać w tył samochodu marki F. (...) nr rej. (...), którym kierowała M. B..

W wyniku tego zdarzenia kierowca motoroweru marki B. nr rej. (...) R. Z. (1) doznał obrażeń uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiaka nadtworówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L I z przemieszczeniem dokanałowym odłamu na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. .

Samochód kierowany przez oskarżonego poruszał się w terenie niezbudowanym gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 100 km/h . Warunki atmosferyczne były dobre , nawierzchnia jezdni była sucha . Natężenie ruchu kołowego było duże Szerokość jezdni w miejscu zdarzenia wynosi 7,0 m i posiada po dwa pasy ruchu dla przeciwnych kierunków ruchu . Miejsce wypadku zlokalizowane jest na prostym odcinku drogi . Odcinek przed miejscem wypadku jest prosta na odcinku ok. 1000 m (k. 3-4) .

Na miejscu tego wypadku drogowego oskarżony D. C. został przebadany przed przewiezieniem do szpitala przez przybyłych na miejsce zdarzenia policjantów urządzeniem kontrolno - pomiarowym na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem pozytywnym – 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 12) . Następnie od oskarżonego D. C. po przywiezieniu go do Szpitala w N. została pobrana krew do pakietu nr WA 11- (...) w celu przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu (k. 436) . W sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez Laboratorium Kryminalistyczne (...) nr (...) z dnia 26 października 2011 r. wynika iż w nadesłanej w standardowym pakiecie nr WA 11- (...) krwi w stanie zhemolizowanym należącej do oskarżonego D. C. stwierdzona 1,13 promila alkoholu etylowego we krwi (k. 458-462) .

Przeprowadzono również badanie krwi na zawartość alkoholu u pokrzywdzonego R. Z. (1). Z opinii Instytutu (...) Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego (...) z dnia 20 stycznia 2012 r. L-Z4- (...) wynika iż w badanej próbce krwi znajdującej się w fiolce o numerze kontrolnym (...) - (...) pobranej według protokołu pobrania krwi od R. Z. (1) nie stwierdzono alkoholu etylowego (k. 162-166) .

Ponadto w dniu 24 sierpnia 2011 r. oskarżony D. C. kierował pojazdem mechanicznym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w Legionowie z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości (k. 92) , który nie uległ zatarciu , wobec zapłacenia grzywny w całości w dniu 31 grudnia 2010 r. (k. 314)

D. C. ma ukończone 33 lata , jest kawalerem , nie ma na nikogo na utrzymaniu , pracuje i uzyskuje dochód w wysokości 1037 zł , był karany (k. 92) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego D. C. (k. 47, k. 52 i k. 102 , k. 156-157 i 455) , zeznań świadków : R. Z. (1) (k. 67, k. 174-175 i k. 471-472) , U. B. (k. 24, k. 175 i k. 472) , W. C. (k. 39 , k. 175-176 i k. 486) i M. S. (k. 41 v, k. 176-177 i k. 506) i T. C. (k. 486-487) , protokołu oględzin miejsca (k. 3-5) , protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7) , protokołu oględzin pojazdu (k. 8-9, k. 10-11) , protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 12) , świadectwa wzorcowania (k. 13) , zlecenia pobrania krwi (k. 14) , protokołu zatrzymania osoby (k. 15) , kserokopii prawa jazdy (k. 19) , danych osobowo poznawczych (k. 37) , postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy (k. 54) , informacji ze Szpitala (...) (k. 55) , karty karnej (k. 59) , dokumentacji fotograficznej (k. 60-64) , dokumentacji lekarskiej (k. 77-89 i k. 129-134) , opinii biegłego (k. 90) , odpisu wyroku nakazowego (k. 92) , protokołu pobrania krwi (k. 121-122) , informacji odnośnie badania krwi (k. 161-167) , karty karnej (k. 172) , opinii (k. 216-233) , opinii uzupełniającej (k. 244-247 , k. 505-506) , informacji ze Starostwa Powiatowego w L. (k. 268) , opinii (k. 276-304) , informacji odnośnie zapłaty kary grzywny w sprawie II K 946/09 (k. 314) , sprawozdania z przebiegu badania krwi (k. 458- 463) , opinii o oskarżonym (k. 468 - 469) , karty karnej (k. 481) , zestawienia połączeń telefonicznych (k. 482-484) , kserokopii akt szkodowych (k. 469) i informacji z Sądu Rejonowego dla (...) (k. 512) .

D. C. stanął pod zarzutami iż :

I. w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości to jest popełnienia czynu z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. .

II. w dniu 24 sierpnia 2011 r. w miejscowości J., pow. (...) woj. (...), kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 i 2 prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i bezpiecznej odległości, ostro hamując uderzył w tył kierującego motocyklem marki B. o nr rej. (...) R. Z. (1), który w wyniku tego uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiaka nadtworówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych, złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej, złamanie kompresyjne trzonu L1 z przemieszczeniem dokonałowym odłamem na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k..

Oskarżony D. C. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu czynów i wyjaśnił iż poprzedniej nocy z 23.08.2011 roku na 24.08.2011 r. spożywał alkohol i wypił 5 kieliszków wódki po około 20 gram każdy i półlitrowe piwo. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego D. C. wynika iż w dniu 24.08.2011 r. o godzinie 08.40 wstał i wsiał do samochodu, aby pojechać do pracy. Kiedy jechał obwodnicą J., w kierunku L. zaczął wyprzedzać jadący przed nim samochód. Oskarżony D. C. wskazał i podczas tego manewru włączył lewy kierunkowskaz i wjechał na lewy pas ruchu cały czas jadąc z prędkością 70 km/h. Następnie spojrzął w lusterko boczne i wsteczne, włączył prawy kierunkowskaz i zjechał na prawy pas ruchu nie upewniając się czy jedzie nim jakiś pojazd. Podczas wyprzedzania również jechał z prędkością 70 km/h. Wjeżdżając na prawy pas zobaczył przed sobą motorower i podjął manewr obronny skręcając w lewo i ostro hamując. Jednak mimo tych manewrów uderzył w tył tego motoroweru. Następnie oskarżony D. C. opisał jakie było jego zachowanie po tym wypadku drogowym oraz złożył wnioski w trybie art. 335 k.p.k. (k. 47, k. 52 i k. 102).

Natomiast na rozprawie przed Sądem w dniu 02 lutego 2012 r. oskarżony D. C. przyznał się tylko do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Co do wypadku stwierdził iż wszystko działo się zbyt szybko i nie miał możliwości wykonania manewru obronnego. Oskarżony potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, jednak stwierdził iż teraz nie jasne jest jego przyczynienie się do wypadku drogowego. Oskarżony wskazał ponadto iż w momencie wyprzedzania jechał z prędkością 70 km/h, a następnie odmówił odpowiedzi na kolejne pytania (k. 156-157).

Natomiast na rozprawie w dniu 27 czerwca 2014 r. oskarżony D. C. kolejny raz zmienił swoją linię obrony i przyznał się do obu zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony wskazał jednak iż kwestionuje zawartość alkoholu we krwi nie powinna być ona tak duża (k. 455).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. C. opisującym fakt iż przed tym zdarzeniem spożywał alkohol oraz przebieg tego zdarzenia drogowego za wyjątkiem tej części w której oskarżony D. C. wskazał iż cały czas jechał ze stałą prędkością 70 km/h. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. C. są dokładne, jasne, spójne, logiczne i korespondującym z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie jakim Sąd dał im wiarę korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: R. Z. (1) (k. 67, k. 174-175 i k. 471-472), U. B. (k. 24, k. 175 i k. 472), W. C. (k. 39, k. 175-176 i k. 486) i M. S. (k. 41 v, k. 176-177 i k. 506) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków oraz z opiniami biegłych J. K. (1) (k. 216-223, k. 271-273 i k. 505-506) i J. K. (2) (k. 276-304).

Sąd nie dał wiary w pozostałą część wyjaśnień oskarżonego D. C. zwłaszcza co do faktu iż przed manewrem wyprzedzania i podczas tego manewru poruszał się ze stałą prędkością 70 km/h. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. C. nie zasługują na wiarę jako niejasnym, nielogicznym, wewnętrznym sprzecznym i nakierowanym na

uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Te wyjaśnienia oskarżonego D. C. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony przez niego czyn . Należy wskazać iż z opinii biegłego J. K. (2) wynika wprost iż samochód V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego D. C. poruszał się w momencie wykonywania manewru wyprzedzania z prędkością 98 km/h (prędkość minimalna) (k. 276-304) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego D. C. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : R. Z. (1), U. B., W. C. , M. S. i T. C. jako jasnym dokładnym i precyzyjnym.

Z zeznań świadków R. Z. (1) pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika iż w dniu 24 sierpnia 2011 r. jechał motorowerem obwodnica J. prawym pasem . Jechał przy prawej krawędzi prawego pasa. W pewnym momencie podczas jazdy stracił świadomość która odzyskał dopiero w szpitalu . W swoich dalszych zeznaniach świadek R. Z. (1) wskazał jakie koszty poniósł w związku ze swoim leczeniem i jaką kwotę otrzymał z tytułu ubezpieczenia OC (k. 67, k. 174-175 i k. 471-472) .

Z zeznań świadka U. B. wynika iż w dniu 24 sierpnia 2011 r. w godzinach rannych jechała samochodem F. (...) nr rej. (...) do L. obwodnica J. . Kierowany przez nią samochód poruszał się z prędkością 75-80 km/h . Podczas jazdy wykonała manewr wyprzedzania skutera i wróciła na prawy pas ruchu . W pewnym momencie po wykonaniu tego manewru zobaczyła w lusterku wstecznym jak części skutera jadącego za nią lecą w stronę jej samochodu i na lewy pas ruchu . W swoich dalszych zeznaniach świadek U. B. opisała jakie było jej zachowanie po tym zdarzeniu drogowym (k. 24, k. 175 i k. 472) .

Z zeznań świadków W. C. i M. S. – policjantów z (...) w L. wynika jakie czynności wykonywali w dniu 24 sierpnia 2011 r. na miejscu wypadku drogowego , do którego doszło na drodze (...) w miejscowości J.. Świadczy ci opisali jaką relację zdał im oskarżony D. C. z przebiegu tego wypadku drogowego oraz jak wyglądało miejsce tego zdarzenia drogowego po ich przybyciu (k. 39 , k. 175-176 i k. 486 oraz k. 41 v, k. 176-177 i k. 506) .

Natomiast z zeznań świadka T. C. – matki oskarżonego wynika jak wyglądał jej kontakt z ojcem pokrzywdzonego po tym zdarzeniu . Świadek T. C. wskazała iż jej syn nie próbował się skontaktować z pokrzywdzonym i wyjaśniła motyw jego działania (k. 486-487) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków : G. K. (k. 520) i A. M. (k. 528-529) to nie pamiętali oni jaki przebieg miała wykonania przez nich czynność badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jaką przeprowadzili w dniu 24 sierpnia 2011 r. .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej sporządzonej przez biegłych J. K. (1) z dnia 23 kwietnia 2012 (k. 216-223) i J. K. (2) z dnia 20 listopada 2012 r. (k. 276-304) oraz uzupełniającą opinią ustnym złożonych przez biegłego J. K. (1) na rozprawach w dniu 05 października 2012 r. (k. 271-273) i w dniu 17 grudnia 2014 r. (k. 505-506) jako jasnym , dokładnym i w sposób precyzyjny opisującym przebieg całego zdarzenia . Biegli w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnęli prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opiniach i zarówno pisemnych jak i uzupełniającej opiniach ustnych . Z opinii biegłego J. K. (1) wynika wprost iż przyczyną wypadku był stan nietrzeźwości kierującego samochodem V. – D. C. , który nie mógł właściwie obserwować sytuacji drogowej oraz odpowiednio jej interpretować (k. 216-223) . Natomiast z opinii pisemnej biegłego J. K. (2) wynika wprost iż minimalna prędkość z jaka poruszał się samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w chwili rozpoczęcia manewru skrętu w prawa przez oskarżonego wynosiła 98 km/h i była mniejsza od prędkości dopuszczalnej w miejscu zdarzenia . Analiza zdarzenia pozwala na ustalenie zakresu wzajemnej widoczności pojazdów przed zderzeniem i stwierdzenie , iż w chwili rozpoczęcia manewru zmiany pasa ruchu oskarżony miał niczym nieograniczoną widoczność na jadący prawym pasem motorower (k. 276-304) .

Sąd dał pełną wiarę sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez Laboratorium Kryminalistyczne (...) nr (...) z dnia 26 października 2011 r. jako jasnemu , rzeczownemu , fachowemu i obiektywnemu . W sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez Laboratorium Kryminalistyczne (...) nr (...) z dnia 26 października 2011 r. wynika iż w nadesłanej w standardowym pakiecie nr WA 11- (...) krwi w stanie zhemolizowanym należącej do oskarżonego D. C. stwierdzona 1,13 promila alkoholu etylowego we krwi (k. 458-462).

Sąd dał pełną wiarę sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez Instytut (...) Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego (...) z dnia 20 stycznia 2012 r. L-Z4- (...) . Z opinii Instytutu (...) Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego (...) z dnia 20 stycznia 2012 r. L-Z4- (...) wynika iż w badanej próbce krwi znajdującej się w fiolce o numerze kontrolnym (...) - (...) pobranej według protokołu pobrania krwi od R. Z. (1) nie stwierdzono alkoholu etylowego (k. 162-166).

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej biegłego lekarza M. O. z dnia 25 września 2011 r. dotyczącej obrażeń ciała pokrzywdzonego R. Z. (1) (k. 90) jako jasnej , dokładnej i fachowej . Została ona sporządzona przez biegłego dysponującego fachową wiedzą z zakresu chorób wewnętrznych i obrażeń ciała. Z opinii tej wynika wprost iż w wyniku zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 24 sierpnia 2011 r. pokrzywdzony R. Z. (1) doznał obrażeń uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiałak nadtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L I z przemieszczeniem dokanałowym odłamu na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. . Charakter i umiejscowienie obrażeń wskazują że powstały one na skutek urazów mechanicznych tępych, działających z średnią siłą – mogły więc powstać na skutek przedmiotowego zdarzenia drogowego .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony D. C. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I zarzutów został uznany za winnego tego w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości J., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości i posiadając 1,13 promila alkoholu we krwi , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w L. z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości to jest popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżonego D. C. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II zarzutów został uznany za winnego tego że w dniu 24 sierpnia 2011 r. w miejscowości J. , woj. (...) , kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) i posiadając 1,13 promila alkoholu we krwi naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 i 2 prawa o ruchu drogowym , w ten sposób , że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i bezpiecznej odległości i ostro hamując uderzył w tył motocykla marki B. o nr rej. (...) kierowanego przez R. Z. (1) , który w wyniku tego uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiałak nadtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L I z przemieszczeniem dokanałowym odłamu na głębokość

ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Przepis art. 178 a § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Występek ten ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Z treści art. 178 a § 1 k.k. wynika, więc że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie - prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego, wreszcie po trzecie – pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Natomiast przepis art. 178a § 4 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W przepisie art. 178a § 4 k.k. ustawodawca wprowadza nowy typ kwalifikowany, poprzez wskazanie trzech alternatywnie określonych znamion kwalifikujących. Pierwsze z nich stanowi przypadek recydywy ogólnej jednorodnej - znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., niezależnie od tego, na jaką karę sprawca został skazany, czy była to kara bezwzględna, a jeśli tak - jaką część kary skazany odbył. Ustawodawca nie podaje tu żadnych terminów, a zatem należy przyjąć, iż sprawca czynu z art. 178a § 4 k.k. będzie ponosił taką zaostrzoną odpowiedzialność do momentu zatarcia poprzedniego skazania. Drugim znamieniem przewidzianym przez ustawodawcę jest popełnienie jednego z trzech przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub takiego przestępstwa z części wojskowej kodeksu karnego, popełnionych w stanie nietrzeźwości lub odurzenia. Jest to rodzaj recydywy ogólnej niejednorodnej. Kolejnym znamieniem jest popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Z brzmienia tego przepisu należy przyjąć, iż nie wypełnia znamion przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. sprawca, wobec którego orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów w związku z popełnieniem wykroczenia. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów przewidziane w art. 42 k.k. może nastąpić tylko w razie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W pewnym zakresie może wystąpić zbieg dwóch znamion kwalifikujących (jeżeli sprawca został prawomocnie skazany za przestępstwo wskazane w art. 178a § 4 k.k. i został wobec niego zastosowany środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów) (za Marek Mozgawa (red.), Magdalena Budyn-Kulik, Patrycja Kozłowska-Kalisz, Marek Kulik komentarz do art. 178a kodeksu karnego)

Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane w art. 178 a § 1 k.k. przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Po pierwsze niewątpliwym jest iż oskarżony D. C. poruszał się pojazdem mechanicznym. Kierował bowiem w dniu 24 sierpnia 2011 roku samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...). Fakt ten wynika wprost iż jasnych i dokładnych zeznań świadków: U. B. (k. 24, k. 175 i k. 472), W. C. (k. 39, k. 175-176 i k. 486), M. S. (k. 41 v, k. 176-177 i k. 506) oraz z wyjaśnień oskarżonego D. C. (k. 47, k. 52 i k. 102, k. 156-157 i 455).

Po drugie w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, iż oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy: zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony po zdarzeniu został poddany badaniu alcometrem (k. 12) posiadającym aktualne świadectwo wzorcowania (k. 13). Badanie to wykazało, iż w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znajdował się alkohol w ilości niedozwolonej do

prowadzenia jakichkolwiek pojazdów tj. wysokości 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 12). Dodatkowo wobec faktu iż wykonano u oskarżonego tylko jedną próbę podczas badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu , od oskarżonego D. C. po przywiezieniu go do Szpitala w N. została pobrana krew do pakietu nr WA 11- (...) w celu przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu (k. 436). W sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez Laboratorium Kryminalistyczne (...) nr (...) z dnia 26 października 2011 r. wynika iż w nadesłanej w standardowym pakiecie nr WA 11- (...) krwi w stanie zhemolizowanym należącej do oskarżonego D. C. stwierdzona 1,13 promila alkoholu etylowego we krwi (wykonano padanie 2 próbek krwi) (k. 458-462). W konsekwencji należy przyjąć , iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego D. C. znacznie przewyższało dolną granicę stanu nietrzeźwości.

Została w omawianej sytuacji również spełniona trzecia przesłanka. Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym . Oskarżony D. C. kierował bowiem w dniu 24 sierpnia 2011 roku pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) na drodze nr (...) (obwodnica J.) w miejscowości J. woj. (...) . Należy zauważyć , iż dla przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. nie jest znamienne prowadzenie pojazdu mechanicznego po drodze publicznej. Wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie , II AKa 131/04 KZS 2004/9/35). W powyższym przypadku droga nr (...) w miejscowości J. po której oskarżony D. C. kierował pojazdem mechanicznym - samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jest drogą publiczną określoną w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r., Nr 204, poz. 2086 z późn. zm.) .

Ponadto w dniu 24 sierpnia 2011 r. oskarżony D. C. kierując pojazdem mechanicznym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w L. z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości (k. 92) . Tym samym oskarżony D. C. wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k.. Oskarżony D. C. był wcześniej prawomocnie skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w L. z dnia 29.12.2009 r. sygn. akt II K 946/09 którym został skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i dopuścił się czynu z art. 178a § 1 k.k. .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego D. C. co do popełnienia przez niego czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 177 § 2 k.k. stanowi , że jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw nieumyślnych, doznaje w treści omawianego przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem , takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Na uwzględnienie zasługują również liczne okoliczności związane z cechami pojazdu prowadzonego przez sprawcę, na przykład zły stan techniczny, o ile rzecz jasna nieprawidłowości w tym zakresie nie zostały sprowadzone przez kierującego. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca normatywnego , może on przybrać formę standardową („rozsądny obywatel”) lub kwalifikowaną („dobry kierowca”), zależeć to będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, PiP 1996, z. 6, poz. 105). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33).

Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występkowi nieumyślnego. Podmiotem występkowi spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394). W zależności od skutków rozróżnia się zwykły i ciężki wypadek. W hipotezie art. 177 § 2 k.k. doszło do spenalizowania przestępstwa wieloodmianowego. Skutek tu opisany polegać może bądź na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby, bądź też jej śmierci. W treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. wymieniono cztery kategorie chorób: chorobę nieuleczalną, chorobę długotrwałą, chorobę realnie zagrażającą życiu i trwałą chorobę psychiczną. Są to określenia, których ocena musi się opierać na kryteriach medycznych, zgodnych z obecnym stanem wiedzy w tej dziedzinie, co niewątpliwie wymaga zasięgnięcia opinii biegłych. W orzecznictwie przyjęto, iż za chorobę długotrwałą uznaje się chorobę, która narusza funkcjonowanie organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy (pro . wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1972 r., RW 6/72 oraz wyr. SN z 13 II 1976 r., KR 192/72; por. też J. Bafia i in., Komentarz, s. 106.) (Komentarz do art.156 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

Zgodnie z treścią art. 178 § 1 k.k. skazując sprawcę, który popełnił przestępstwo określone w art. 173, 174 lub 177 znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przepis ten przewiduje zaostrenie kary wobec sprawcy przestępstwa spowodowania katastrofy (art. 173 k.k.), bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy (art. 174 k.k.) albo wypadku w komunikacji (art. 177 k.k.), który popełnił przypisane mu przestępstwo będąc w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego, albo zbiegł z miejsca zdarzenia. W takiej sytuacji sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą w sankcji za przypisane przestępstwo od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę - do górnej granicy zagrożenia zwiększonego o połowę. Przytoczone zaostrenie karalności jest obligatoryjne i oznacza, że sąd nie może zamienić kary pozbawienia wolności do lat 5, przewidzianej w sankcjach art. 173 § 2 k.k., art. 174 § 2 k.k. i art. 177 § 1 k.k. , przez zastosowanie art. 58 § 3 k.k. , może natomiast orzec grzywnę lub karę ograniczenia wolności, jeżeli znajdą podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary , a to ze względu na treść art. 57 § 2 k.k. .

Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 177 § 1 lub 2 k.k. popełnił je znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, to w kwalifikacji prawnej czynu należy zawsze powołać art. 178 § 1 k.k. , gdyż określa on okoliczności szczególne, które nie tylko zaostwiają odpowiedzialność, ale mają również znaczenie dla charakterystyki czynu (por. postanowienie SN z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02, OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 37). Należy uznać, że z uwagi na obligatoryjny charakter zaostwienia kary przewidzianego obecnie w art. 178 § 1 k.k. , przepis ten musi być też powołany w podstawie wymiaru kary (por. R.A. Stefański (w:) A. Wąsek (red.), Komentarz, t. I, s. 566) (za Andrzej Marek - Komentarz do art. 178 kodeksu karnego).

Oskarżony D. C. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. . Należy stwierdzić iż oskarżony D. C. kierując pojazdem – samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu ; 1,13 promila alkoholu we krwi) , naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym . Oskarżony D. C. nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze do warunków panujących na drodze i bezpiecznej odległości podczas zmiany pasa ruchu z lewego na prawy a następnie i ostro hamując uderzył w tył motocykla marki B. o nr rej. (...) kierowanego przez R. Z. (2) z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2005, Nr 108 , poz. 908 ze zm.) kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi,

stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Przepis określa tzw. prędkość bezpieczną. Termin ten nie jest określeniem normatywnym, nie jest ona bowiem określona ani w prawie o ruchu drogowym, ani w aktach wykonawczych, jest jednak pojęciem powszechnie używanym w judykaturze i doktrynie. Jest ona jednym z najważniejszych komponentów bezpieczeństwa ruchu drogowego; od niej w dużym stopniu zależy poziom bezpieczeństwa ruchu. Pojęcie „bezpieczna szybkość pojazdu” - jest pojęciem o charakterze relatywnym i w związku z tym żaden akt prawny nie może za pomocą wyrażonych cyfrowo wskaźników (np. ilość m/sek.) określić, jaka szybkość pojazdu jest szybkością bezpieczną (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 1972 r., Rw 734/72, IP 1972, nr 7-8, poz. 4). Treść tego przepisu wskazuje, że prędkością bezpieczną jest taka, która zapewnia panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach drogowych. Panowanie nad pojazdem oznacza stan, w którym kierujący może, w istniejących warunkach, swobodnie reagować na zmieniającą się sytuację na drodze . (za Komentarz do art. 19 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.).

Oskarżony D. C. w momencie zdarzenia przed podjęciem manewrów obronnych w postaci hamowania jechał z prędkością 98 km/h (k. 276-304) . Poruszał się z prędkością niewiele niższą wyższą niż dopuszczalna na tym odcinku drogi (...) prędkości do 100 km/h . Należy wskazać iż prędkość ta nie była prędkością bezpieczną albowiem nie zapewniła panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach drogowych , podczas manewru zmiany pasa ruchu. Należy wskazać iż tego dnia natężenie ruchu było duże tym samym oskarżony D. C. winien dostosować prędkość pojazdu do panujących warunków drogowych oraz manewru jaki zamierzał wykonać . Z opinii biegłego J. K. (1) wynika wprost iż przyczyną wypadku był stan nietrzeźwości kierującego samochodem V. – D. C. , który nie mógł właściwie obserwować sytuacji drogowej oraz odpowiednio jej interpretować (k. 216-223) . Natomiast z opinii pisemnej biegłego J. K. (2) wynika wprost iż minimalna prędkość z jaką poruszał się samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w chwili rozpoczęcia manewru skrętu w prawa przez oskarżonego wynosiła 98 km/h i była mniejsza od prędkości dopuszczalnej w miejscu zdarzenia . Analiza zdarzenia pozwala na ustalenie zakresu wzajemnej widoczności pojazdów przed zderzeniem i stwierdzenie , iż w chwili rozpoczęcia manewru zmiany pasa ruchu oskarżony miał niczym nieograniczoną widoczność na jadący prawym pasem motorower (k. 276-304) .

Ponadto należy stwierdzić iż w wyniku tego zdarzenia kierowca motoroweru marki B. nr rej. (...) R. Z. (1) doznał obrażeń uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci ostrego krwiaka nadtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu wymagającego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych , złamania kości sklepienia i podstawy czaszki okolicy czołowej , złamanie kompresyjne trzonu L I z przemieszczeniem dokanałowym odłamu na głębokość ok. 0,5 cm z modelowaniem stożka rdzenia powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. (k. 90) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina D. C. co do popełnienia przez niego czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu D. C. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra jakim bezpieczeństwo w ruchu drogowym , oraz skutki jakie to zdarzenie drogowe spowodowało to jest rodzaj obrażeń ciała jakie doznał R. Z. (1) . Nadto jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął wysoką nagminność przestępstw popełnianych przez sprawców w stanie nietrzeźwości, co winno się spotkać z właściwą i surową represją karną .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych okoliczności łagodzących wobec oskarżonego D. C. .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu D. C. : za czyn opisany w pkt. 1 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i, za czyn opisany w pkt. 2 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolność.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł w pkt. 3 wyroku wobec oskarżonego D. C. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierzył oskarżonemu D. C. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec oskarżonego D. C. kara łączna 2 lat pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Wymierzenie w powyższym przypadku kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze z warunkowym jej zawieszeniem nie spełniłoby funkcji prewencji indywidualnej, ani wychowawczej w stosunku do oskarżonego D. C. . Należy zauważyć iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego D. C. do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać ich od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego funkcję represyjną. Na wymiar kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. C. miał przede wszystkim sposób jego działania oraz skutki jakie jego czyny spowodowały. Dlatego wymierzona wobec oskarżonego D. C. kara łączna 2 lat pozbawienia wolności w powyższym przypadku wina przede wszystkim na pierwszym miejscu zrealizować dyrektywę prewencji ogólnej izolując na jak najdłuższy czas oskarżonego D. C. od społeczeństwa dla którego stanowi niewątpliwie duże zagrożenie. Ponadto zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W powyżej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia szczególnie uzasadniającego zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. C. .

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzeka wobec D. C., wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego D. C., wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 90 § 2 k.k. Sąd wymierzone w pkt. 4 i 5 wyroku środki karne połączył i orzekł wobec oskarżonego D. C. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Orzekając wobec oskarżonego D. C. w pkt. 6 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 42 § 3 k.k. . Sąd uznał bowiem, że orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze jest konieczne dla spełnienia roli represyjnej wobec oskarżonego. Tylko ten środek karny spełni wobec oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto ten środek karny winien trwale wyeliminować zagrożenie jakie stanowi oskarżony dla innych uczestników ruchu drogowego. Należy wskazać iż zakaz o którym mowa w art. 42 § 3 k.k. ma w zasadzie charakter obligatoryjny, choć przepis pozwala na odstąpienie od orzeczenia go w wyjątkowym wypadku uzasadnionym szczególnymi okolicznościami. Zasadą jest orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze, zaś rezygnacja z jego orzeczenia jest wyjątkiem. W ocenie Sądu w powyższej sprawie nie zachodziły żadne okoliczności które by pozwalały orzec ten środek karny w niższym wymiarze.

W powyższej sprawie Sąd nie orzekł na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonego R. Z. (1) obowiązku częściowego naprawienia szkody w kwocie 40000 zł mimo jego wniosku (k. 127-134). Należy wskazać iż w dniu 09 lutego 2012 r. A. D. wypłaciło pokrzywdzonemu R. Z. (1) kwotę 58000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (k. 496 – karta 206). W dniu 26 listopada 2013 r. pokrzywdzony R. Z. (1) złożył pozew o zapłatę kwoty 62000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przeciwko (...) S.A. Oddział w Polsce (k. 496 – karta 243-249). Postępowanie w tej sprawie toczy się w Sądzie Rejonowym dla (...) sygn. akt I C 3218/13 i nie zapadł w niej prawomocny wyrok (k. 512). Tym samym nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku pokrzywdzonego w trybie art. 46 § 1 k.k. albowiem pokrzywdzony uzyskał od ubezpieczyciela z tytułu policy OC oskarżonego D. C. kwotę 58000 zł i w procesie cywilnym dochodzi zapłaty dodatkowo kwoty 62000 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego D. C. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.